

Energia inesgotable

Al Jarreau, dimarts a Sant Feliu de Guíxols Foto: LLUÍS SERRAT.

Al Jarreau va obrir el seu concert de dimarts en el Festival de la Porta Ferrada amb *Your song*, el clàssic d'Elton John que ell ja ha integrat en el seu repertori gairebé com una peça pròpia. La veritat és que qualsevol cançó, un cop Jarreau li aplica el seu tractament de xoc, es converteix en una altra cosa, que acaba tenint poc a veure amb l'original. Segurament, si els "quatre nois de Liverpool" –com els va citar ell a Sant Feliu– escoltessin el seu *She's leaving home* en la reformulació de Jarreau, trigarien almenys uns segons a reconèixer la seva pròpia cançó darrere la muntanya russa que Al crea amb les seves cordes vocals, convertides en una gran caixa màgica de la qual emergeixen emulacions de ritmes i instruments

diversos, sons guturals i fresses hilarants, amb tècniques pròpies tant del vocalise com del beatboxing, del qual Al Jarreau és un autèntic pioner.

Als 73 anys i després d'haver superat alguns problemes de salut, Al Jarreau es mostra a l'escenari tan enèrgic com sempre, amb la seva singular gestualitat, vestit amb jaqueta blanca arromangada i gorra, il·lusionat com si fos un jovenet debutant, però amb una saviesa escènica que només atorga gairebé mig segle de trajectòria en el món de l'espectacle. Jarreau no canta per complir amb un contracte, i això es nota: a l'Espai Port de Sant Feliu de Guíxols va actuar durant dues hores, amb una intensitat que no coneix límits, ni tan sols els horaris. Van sonar gairebé tots els seus temes imprescindibles: *Like a lover*, *Mornin'*, *I will be here for you*, *Double face*, *We're in this love together* i en la recta final, abans d'uns bisos realment generosos, una imponent *Take five* i una gairebé obligada –almenys des de la seva perspectiva– *Spain* (l can recall), també apoteòsica. En canvi, i a pesar que li ho van reclamar des de les primeres files, no va cantar *Moonlighting*, el tema de la sèrie *Luz de luna*, que ha estat la seva cançó més popular a casa nostra. Però Al Jarreau ja està molt per sobre de tot això.

Una menció especial per als seus grans músics: un quintet format per dos teclistes que també toquen vents, un bateria, un guitarrista i un baixista i excel·lent cantant que és el gran orgull de Jarreau. "És gairebé el meu fill", va dir el mestre.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 08-08-2013 Pàgina 53

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/668758-energia-inesgotable.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss